

بحثی در نگرش موجود فلسفه

کتاب: **فایزہ مشایخی**
خبرنگار

است.لایکان در کتابش به مهم‌ترین آرای فیلسوفانی اشاره می‌کند که در شکل‌گیری آنچه امروزه «نگرش موجود» روشنی می‌کند آن است که در تعریف کلی سیاست، این انتخاب، می‌تواند به طرح ایرادهایی می‌پردازد که بر این نگرش‌های رایج واردند و سعی دارد با نگاهی بی‌طرفانه به ارائه گزارشی جامع از شکل‌بندی امروزی مطالعه زبان از منظر فلسفه بسند کند. صفوی زبان‌شناس، مترجم و نایب‌رئیس

انجمن زبان‌شناسی ایران و استاد دانشگاه علامه طباطبائی است. پژوهش‌های او در زمینه معناشناسی، نشانه‌شناسی، رابطه برگزارش از زمان دیگری موکول شده معنی‌شناسی کاربردی، هفت گفتار درباره ترجمه از جمله تألیف‌های کوروش صفوی و زبان و اندیشه نوام چامسکی، بوطیقای ساختگرای کالر و سه رساله درباره حافظ، اثر بورگل از جمله ترجمه‌اوست.

■ **د ر آمدی تازه بر فلسفه زبان نویسنده: ویلیام ج. لایکان**
■ **مترجم: کوروش صفوی**
■ **ناشر: علمی**
■ **چاپ سوم: ۱۳۹۸**

واقفکرایی علمی ومخالفانش

کتاب: **سایر محمدی**
خبرنگار

بخش تاریخی شامل سه فصل است که به بررسی برخی شواهد تاریخی مهم و مورد استناد ضد واقعگرایان پرداخته است. در هر فصل به یک نظریه از مهم‌ترین و موفق‌ترین نظریه‌ها توجه می‌شود که با وجود موفقیت‌های شناسی و معناشناسی مورد کنکاش و بررسی قرار می‌دهد. وی کتاب «واقعگرایی در علم» را در دو بخش تألیف و تنظیم کرده است: بخش تاریخی و بخش فلسفی.

فصل مربوط به بخش فلسفی به سابقه تاریخی بحث واقعگرایی و ضد واقعگرایی و ریشه‌های فلسفی آن تا ابتدای قرن بیستم توجه شده است. این فصل نگاهی کلی به مؤلفه‌های هریک از دو رویکرد و پیشینه تاریخی این مؤلفه‌ها دارد. پس از جمع‌بندی این مؤلفه‌ها رد پای آنها را در آرای فیلسوفان علم نیمه دوم قرن نوزدهم که فلسفه علم به‌عنوان یک رشته علمی مستقل شروع به فعالیت کرد، نشان می‌دهد.

■ **واقعگرایی در علم**
■ **تحقیقی درشان معرفتی نظریه‌های علمی**
■ **نویسنده: یاسمن هوشیار**
■ **چاپ اول: ۱۳۹۸**
■ **ناشر: نشرنی**

چرا باید در انتخابات شرکت کنیم

همبوشانی هنر و سیاست در تبیین انتخابات

یادداشت: **احمد شاکری**
نویسنده

ضرورت شرکت در انتخابات را از منظرهای گوناگونی می‌توان مورد بررسی قرار داد و پیش از این نیز بارها از بعد شرعی و فقهی توسط اهل حوزه و از بعد سیاسی توسط اهل سیاست مورد بررسی و تبیین قرار گرفته است. از سوی دیگر هم عقل آن را امری ضروری می‌داند و نتیجه‌ای که روشن می‌کند آن است که در تعریف کلی سیاست، این انتخاب، می‌تواند اصلی‌ترین حضور در انتخاب قدرت حاکم و قاهر در سرنوشت مملکت باشد و در بحث انتخابات مجلس نیز می‌تواند تعیین‌کننده شناخت برتر در کشور باشد. این شناخت برتر نیاز به توضیح بیشتری دارد که در ادامه می‌آید. اهل هنر و نزدیکان به هنر و هنرمندان معتقدند که هنرمندان دارای شناخت برتر و بیشتری نسبت به دیگران هستند و همین افراد هستند که دردها و آلام جامعه را می‌شناسند و به نوعی آن را در آثارشان منعکس می‌کنند. در واقع قدرت تمیز و شناخت دارند و این شناخت اتفاقاً همان چیزی است که می‌تواند ما را در بحث دیگری مثل انتخابات یاری کند. در واقع وظیفه قوه مقننه نیز دستیابی به شناخت بهتر و راه حلی برای برطرف کردن مشکلات کشور در جامعه قانونگذار است و هنرمند نیز بخشی از این کار را، در واقع پله اول آن را انجام می‌دهد اما برای عملی و طی کردن پله و مسیر دوم نیاز به راهکاری برای حل آن دردی را دارد که در کارش انعکاس داده است. ظهور و بروز این راه حل در قانون است و شناخت درد و مشکل، به راهکاری منتهی می‌شود برای تسکین و درمان درد یا پیشنهادی برای قانونگذاری در جهت بهتر شدن شرایط جامعه. روح هنر و هنرمند که چشم سوم جامعه است آینده‌نگری دارد و قانونگذار هم باید این وجه را درون خود داشته باشد و دردهای جامعه را نه تنها مثل هنرمندان عمیق‌تر حس کند بلکه در مقام یک قانونگذار بواسطه این شناخت راهی برای آن‌بندیشد که تأثیر آن نه فقط در ارائه باشد بلکه در درمان و حل صورت پذیرد.

هنرمندان در هر حوزه‌ای اگر نتوانند برای آنچه در آثارشان منعکس می‌کنند و در بسیاری موارد برآمده از مشکلات اجتماعی است راه حلی ارائه کنند بدون تردید به تعمیق آن در بیشتر کمک می‌کنند تا درمان و رفع آن. این رابطه دوسویه‌ای است بین هنر و سیاست.

نکاتی درباره نمایش «ملکه زیبایی لی‌نین»

انسان یعنی موقعیت

تئاتر: **مجتبی حدیدی**
منتقد تئاتر

مارتین مک دونا نمایشنامه‌نویسی ایرلندی است که نمایشنامه‌هایش بارها در ایران روی صحنه رفته است. یکی از مشخصات نمایشنامه‌های او نوشتن درباره مدرنیته و حال و هوای آن است. او درام را به‌عنوان میانجی برای اعلام نتیجه تفکر به کار می‌گیرد. احتمالاً شکست انسان در رخداد مدرنیسم او را از مرزهای کشورش عبور داده و در جهان نمایش تکثیر کرده است. اکنون «ملکه زیبایی لی‌نین» او با ترجمه روان حمید احیا و به کارگردانی عرفان اشرفی در آستانه اجرای نمایشنامه خوانی است. پاسخ به این سؤال‌ها را که چه همسویی‌هایی با مک دونا در جامعه امروز احساس می‌شود و چرا ایده‌های مدرنیستی و تأمل و بازاندیشی بر اخلاق و جامعه همیشه وظیفه نمایش بوده است تا پس از اجرای نمایش کنارمی‌گذاریم.

متن، روایتی از زندگی یک زن چهل ساله است که احتمالاً اولین و آخرین مواجهه عاشقانه‌اش بواسطه دخالت مادرش به خطر می‌افتد. موریث فوئل دختر مگ فوئل پیر دخترتری است که شخصیت چند تکه و چند بعدی دارد و سالیان سال خودش را در درون خانه حبس کرده است؛ خانه‌ای که گویا شکنجه گاه او محسوب می‌شود. در همین راستا دختر، مادرش را شکنجه می‌دهد و حتی گاهی هم به یک مجنون تبدیل می‌شود. وی دچار عقده سرکوبی شده است. مک دونا با روایت نگهداری از مادر، نقش فرزند فداکار را به چالش می‌کشد. در این نمایش گنگی وضعیت یا تلاش برای پیروزی و تصمیم به شکست معنا ندارد و تلاش برای فهم موقعیت، شاکله این نمایش است. متجنی روابط مدرنیستی، سرخوردگی و سرکوب انسان در تنهایی و امتداد ناکامی، مؤلفه‌های همیشگی مارتین مک دوناست. مختصات این نمایش هر چند کم‌دی نیز محسوب می‌شود اما خنده‌ای که در آن دیده می‌شود نه هیستریک است نه نرژادی؛ بلکه گروتسک است. وحشت، خنده و آشفتنگی ذهنی را از که مخاطب به جا می‌ماند گروتسک می‌گویند. درواقع، یک بخش آن حضورخنده است اما بخش دیگر آن را موضوعاتی متناقض باعنصرخنده تشکیل می‌دهند. آشتی دادن دوعنصر احساسی متناقض درشاکله ادبیات نمایشی واقع‌کاری شگرف محسوب می‌شود. مجمعه‌ای در کنه مارا، غرب نم‌زده، مرد بالشی، مراسم قطع دست در اسپوکن ویک ماجرای خیلی خیلی ساده از دیگر آثار این درام نویب معاصر است. سحر دستخوش، هنگامه رضایی، امیرحسین ادم و عرفان اشرفی بازیگران این نمایش هستند. خانه نمایش مهرگان از تاریخ سوم اسفند میزبان این اجرا خواهد بود.

درباره نمایش «ننه مده» به کارگردانی آرژمان بیژنی نسب

تاریخ مشترک زنانه

نقد: **محمدحسن فدایی**
منتقد

روایت کند. یوسف شکوهی در مقام نویسنده و آرژمان بیژنی‌نسب در جایگاه کارگردان، با تلفیق حال‌وهوای ایلانی زیست‌جهان عشایران قشقالی با آثار دوران‌سازی چون «مده» و «ننه دلاور»، بر این نکته تأکید دارند که چگونه سرکوب و سلطه بر روح و جسم زنان، در اعصار مختلف تاریخ بازتولید شده و زندگی‌ها را بر فنا داده. حتی نام «ننه مده»

گزارش دوم

وصال روحانی
خبرنگار

هفتادمین دوره جشنواره بین‌المللی فیلم برلین در حالی از امشب آغاز می‌شود که فیلم‌هایی با مضامین تیره و تار و مفاهیم سیاسی بر سایر آثار پرشمار این جشنواره سایه انداخته‌اند. بسیاری از نگاه‌ها به زوج جدید کاری کارلو چاترین از ماری ریسنیک است که جانشین دبتر کاسلیک مدیرتوانمند قبلی این جشنواره شده‌اند که از ۲۰۰۱ تا ۲۰۱۹ بر این جشنواره که همراه با کن وونیز یکی از سه‌جشنواره اول سینمای جهان به حساب می‌آید حکومت می‌کرد. ریسنیک به هلندی است، همچون چاترین ایتالیایی مدعی شده که کارشناسان جشنواره ماه‌ها با بررسی ۶۸۰۰ فیلم مقاضای شرکت در برلیناله در نهایت حدود ۴۵۰ فیلم را برای بخش‌های مختلف جشنواره برگزیده‌اند و از جمع آنها ۱۸ فیلم در بخش مسابقه به‌دنبال جایزه نخست موسوم به خرس طلایی هستند. در شب پایانی جشنواره که یکشنبه شب ۱ اسفند خواهد بود مشخص خواهد شد هیأت داوران هفت نفره جشنواره به ریاست جرمی آپیروژن بریتانیایی کدام فیلم را در صدر می‌شناند و جوایز خرس نقره بهترین کارگردان و بازیگران و سناریست‌ها را به چه کسانی خواهند داد اما تصمیم آنها هرچه باشد، نسخه ۲۰۲۰ جشنواره برلین نیز مثل بسیاری از ادوار دیگر این جشنواره با گزینش‌ها و رویکردهایی کاملاً واضح آثار هنری برخی سینماگران کم‌نام و نشان را بر فیلم‌های برطمطراق نامداران سینما ارجح شمرده‌است. با اینکه در دوره حکومت طولانی کلاسیک «اغلب مده‌ها و گرانیجی» ۴۵ دقیقه‌ای نمایش، رویکردها در برلیناله قابل حس و مشاهده بود

آغاز جشنواره بین‌المللی فیلم «برلین ۲۰۲۰» با تازه‌نفس‌ها یک سال سالینجری در سینما

اما جشنواره امسال در نهایت تستی بر میزان کارایی دو جانشین وی نیز به حساب می‌آید. چاترین که اینک مدیر هنری جشنواره برلین به حساب می‌آید پیشینه مدیریتی جشنواره لوکارنوی سوئیس را هم دارد و یک تاریخ‌نگار مضامین تیره و تار و مفاهیم سیاسی بر سایر آثار پرشمار این جشنواره سایه انداخته‌اند. بسیاری از نگاه‌ها به زوج جدید کاری کارلو چاترین از ماری ریسنیک است که جانشین دبتر کاسلیک مدیرتوانمند قبلی این جشنواره شده‌اند که از ۲۰۰۱ تا ۲۰۱۹ بر این جشنواره که همراه با کن وونیز یکی از سه‌جشنواره اول سینمای جهان به حساب می‌آید حکومت می‌کرد. ریسنیک به هلندی است، همچون چاترین ایتالیایی مدعی شده که کارشناسان جشنواره ماه‌ها با بررسی ۶۸۰۰ فیلم مقاضای شرکت در برلیناله در نهایت حدود ۴۵۰ فیلم را برای بخش‌های مختلف جشنواره برگزیده‌اند و از جمع آنها ۱۸ فیلم در بخش مسابقه به‌دنبال جایزه نخست موسوم به خرس طلایی هستند. در شب پایانی جشنواره که یکشنبه شب ۱ اسفند خواهد بود مشخص خواهد شد هیأت داوران هفت نفره جشنواره به ریاست جرمی آپیروژن بریتانیایی کدام فیلم را در صدر می‌شناند و جوایز خرس نقره بهترین کارگردان و بازیگران و سناریست‌ها را به چه کسانی خواهند داد اما تصمیم آنها هرچه باشد، نسخه ۲۰۲۰ جشنواره برلین نیز مثل بسیاری از ادوار دیگر این جشنواره با گزینش‌ها و رویکردهایی کاملاً واضح آثار هنری برخی سینماگران کم‌نام و نشان را بر فیلم‌های برطمطراق نامداران سینما ارجح شمرده‌است. با اینکه در دوره حکومت طولانی کلاسیک «اغلب مده‌ها و گرانیجی» ۴۵ دقیقه‌ای نمایش، رویکردها در برلیناله قابل حس و مشاهده بود

■ **کنکاش در احوال یک هنرمند مشهور عزلت‌گرا** فیلم افتتاحیه جشنواره امسال که امشب (پنجشنبه شب) برای حاضران به نمایش می‌آید و عملاً آغازی بر هیاهوهای این جشنواره محسوب می‌شود، کاری است مشترک از سینمای کانادا و ایرلند جنوبی به‌نام «سال سالینجری من» که گفته می‌شود سیگورنی ویور هنریشه مسن زن آمریکایی در آن بازی پرشکوهی را ارائه کرده است. این فیلم که بر اساس کتاب خاطرات جوانا راکوف و با کارگردانی فیلپ قلاردو ساخته شده، داستان نویسنده جوانی را شرح می‌دهد که دستکاری یک کارپرداز ادبی (با بازی ویر) را برعهده دارد و در همین راستا به او وظیفه داده می‌شود سیل نامه‌هایی را که هر روزه برای جی.دی. سالینجر نویسنده مشهور و عزلت‌گرای آمریکایی ارسال می‌شود، جمع آوری و پاسخگویی کند و این وسیله و مقدمه‌ای است بر کنکاش‌های البته کم حاصل او در احوالات سالینجر که همواره از مردم دوری می‌جست و در افکار حرفه‌ای و ادبی خود غرق بود. این فیلم به‌رغم تحسین مضمون آن توسط مدیران وقاضیان جشنواره جرمز، بخش مسابقه نبرست ولی سیگورنی ویور دیروز (چهارشنبه) وارد برلین شد تا امشب در

مراسم پخش فیلم شرکت داشته باشد و جواب سوالات رسانه‌ها را بدهد. ■ **مهم‌فیلمسازان مستقل** سوالات اصلی‌تر را باید جرمی آیرونز رئیس هیأت داوران جشنواره و شش عضو دیگر این هیأت که در میان‌شان کلمبر مندوتزا فیلمساز برزیلی و تینیا بروکمپر تهیه‌کننده آلمانی هم مشاهده می‌شوند پاسخ گویند و آنها با فیلم‌هایی در بخش مسابقه طرف هستند که ۱۶ تای آنها در برلین اولین مرتبه پخش خود را تجربه می‌کنند. دو فیلمساز آمریکایی هم در این قسمت حاضرند اما از تأثیرگذاری شگرف مدیران برلیناله و انتخاب‌های غیر معمول آنها همین سس که فیلم‌های این دو هنرمند به‌جای اینکه از آثار پرهزینه و سرگرم‌کننده هالیوودی باشند، شبیه به کارهای سینمای تجربی هستند و پیشینه هر دو آنها هم در عرصه فیلم‌های مستقل است. یکی کلی رابکار است فیلم «اولین گاو» را به مدیران برلیناله ارائه کرده و دیگری الیزا هیتمن که کاری با نام عجیب و طولانی «Never rarely Sometimes Always» را به بخش مسابقه برلیناله تقدیم کرده است. ■ **زمن‌مداری سبب خود** فیلمسازان زنده کشور میزبان هم در صحنه

حاضرند تا برای یکی از محدود دفعات در دهه‌های اخیر جایزه خرس طلایی بهترین فیلم را به‌دست بیاورند. یکی کریستین پتزنوله است که فیلم «Undine» را با بازی پائولا بی‌یر و فرانز روگوفسکی را به برلیناله آورده است و دیگری برهان قربانی که اصلیت افغانستانی دارد اما تبعه آلمان است و فیلم «برلین الکساندر پلاتز» را که بر اساس رمان سال ۱۹۲۹ آلفرد دوبلین ساخته و درواقع بازسازی شده، وارد جشنواره امسال کرده است. کلا ۵ فیلم از ۱۸ فیلم بخش مسابقه با داشتن سرمایه‌گذاری از چند کشور از قبیل‌های مستقل است. یکی کلی رابکار است که به حساب می‌آیند در صورت پیروزی در برلیناله بر افتخارات آلمان‌ها خواهند افزود. این در حالی است که فیلم «DAU» با کارگردانی ایلپا کرژنوفسکی و یکاترینا اوئرئل اوکرانی به زندگی او دایویدویچ می‌پردازد که یک پزشک روسی بود و اضافه بر ژرمن‌ها، بریتانیا، روسیه و البته اوکراین هم در تأمین بودجه ساخت آن سهیم بوده‌اند. با چنین اوصافی «برلیناله ۲۰۲۰» بیشتر در تسخیر فیلم‌هایی است که دغدغه‌های جهانی دارند و به‌سبب «محصول مشترک بودن» فقط متمرکز بر یک کشور و یک ملت نیستند.

تلگراف خبر

■ **نسخه‌ترمیم‌شده‌فیلم «در حال‌وهوای عشق» ساخته «وینک کاراوی» پس از ۲۰ سال در بخش کلاسیک جشنواره کن به‌روی پرده می‌رود.**
■ **نخستین نمایش جهانی فیلم «سوهانک» با ایفای نقش عباس کیارستمی که به‌جای پرسونازهای فیلم «طعم گیلان» بازی کرده است، ساعت ۱۶ روز جمعه دوم اسفندماه جاری، در جشنواره فیلم‌تصویر به‌نمایش در می‌آید.**
■ **مقامات چین اعلام کردند، مجوز فعالیت سه خبرنگار نشریه «وال استریت ژورنال» را به دلیل انتشار یک تیتیر ژاپرستانه در این روزنامه لغو کرده‌اند.**

■ **محمدر رحمانیان با اشاره به اینکه طرح اولیه نمایش جدیدش سال ۸۴ نوشته شده، از نشانستن مخاطب امروز تئاتر سخن گفت و تأکید کرد که با توجه به زمان حدود سه ساعتی نمایش از تماشاگران برای چگونگی اجرا نظرسنجی خواهد کرد.**
■ **نامزدهای بخش ویژه چهاردهمین جایزه کتاب سال شعریه انتخاب «خبرنگاران» معرفی شدند.**
■ **اختتامیه سی و پنجمین جشنواره موسیقی فجر عصر امروز (پنجشنبه - اول اسفند ماه) ساعت ۱۸:۳۰ در تالار وحدت برگزار می‌شود.**
■ **نخستین کتاب «لبون جیمز» بسکتبالست مشهور آمریکایی در سال جاری روانه بازار می‌شود.**
■ **زویی کالدول با بازیگر استرالیایی و برنده ۴ جایزه تونی در ۸۶ سالگی درگذشت.**
■ **جامعه صنفی تهیه‌کنندگان نسبت به فروش سینما «رادیوسیتی» و کنش‌شان داد و خواستار منتشر شدن قرارداد فروش این سینما به بخش خصوصی شد.**
■ **مدیرکل دفتر مطالعات و برنامه‌ریزی‌های فرهنگی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی از آغاز دایره نخستین دوره برنامه‌های خلق فرهنگ و هنر خبر داد.**

مسائل، تماشای «ننه مده» در دل یک خیمه، رویکردی است مرکز‌زده که امکان مواجهه با لهجه‌ها و قومیت‌ها را مهیا کرده و پتانسیل بسیار غنی و کیفورکننده سنت‌های نمایشی اقوام مختلف کشور را گوشزد می‌کند. تئاتر اقلیمی با یک رویکرد انسان‌شناسانه، بیش از این می‌تواند به فهم ما از انسان مدرن باری رساند و امکانی شود برای شنیدن صدای مردمانی که در هیاهوی شهرهای بزرگ، تصویر و صدایی از خود ندارند.

این البته از بخت‌یاری ماست که اتصال یک اجرا با زیست هر روزه مردمان یک منطقه را به این شکل مشاهده کنیم و به تماشای اجرایی که در یک خیمه چشم‌نواز از پارچه‌های محلی زنان عشایر بر پا شده، بنشینیم. با آنکه سالن اصلی مولوی، پذیرای این خیمه رنگارنگ و زیبا بود، اما بهتر می‌شد که این اجرا در دل طبیعت به نمایش درآید و آن پناه بردن به آرامش خیمه و موقتی بودن زندگی در آن به‌سبب «محصول مشترک بودن» فقط متمرکز بر یک کشور و یک ملت نیستند.

کند. بنابراین اجرا با نوعی التقاط‌گرایی، گشوده به هر دو فرهنگ شرق و غرب عالم، به انقیاد هیچ کدام درنیا آمده و وامدار هر دو است. «ننه مده» آ تجسم کاملی است از این جمله که «برای جهانی شدن، ابتدا باید محلی بود». از نکات قابل اعتنای اجرا، طراحی صحنه نمایش است. خیمه‌ای که بنابر ادعای گروه اجرایی، تمامی پارچه‌هایی که برای برپایی‌اش تدارک دیده شده، از جنس لباس زنان عشایر است و دوخت و دوز آن، دو سال زمان برده.

نمایش که گویی زنی است ایلانی، مدتی است با حکمی ناعادلانه در بند است و روزگار در جادری تنگ می‌گذراند و فقط هنگام عزیمت دسته‌جمعی اهالی ایل، امکان آن را می‌یابد که با دخترانش بار دیگر تخیل ورزد و نمایش بازی کند. اجرا با تکنیک زن‌پوشی، این امکان را فراهم می‌کند که از محدودیت‌های بازنمایی سوژه زنانه تا حدی گذر کرده و با زیست‌هایی اغراق شده، شیوه اجرایی غربی و ایرانی را تلفیق کرده و فضایی مفرح و تماشایی خلق

هم ترکیبی است هوشمندانه از سرنوشت تکرار شونده مده‌آی «اورپید» با ننه دلاور «برشت» که اینجا با تلاش یک زن ایلانی، به میانجی بدن، بیان و ژست‌هایش اجرایی می‌شود. وقتی در انتها از روایت ۴۵ دقیقه‌ای نمایش، ننه دلاور بر این نکته اشاره می‌کند که روزگاری در یکی از دانشسراهای کشور، آموزش تئاتر دیده و تلاش کرده تا برشت و اورپید را اجرا کند، چرایی کنارهم قرار گرفتن فیکورهای مهم زمان تاریخ تئاتر آشکار می‌شود. ننه دلاور